



ปัญหาทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดทางอาญา ของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอม

Legal Problems in Criminalizing Non-Consensual Disclosure of Intimate Images

ณัฐพันธ์ เบ็ญจันทร์*

Natthaphan Benkhan

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพมหานคร 10200

Faculty of Law, Thammasat University, Bangkok 10200 Thailand

* Corresponding author E-mail: sendtonatthaphan@gmail.com

(Received: June 25 2019.; Revised : July 30 2019.; Accepted : August 1 2019)

บทคัดย่อ

บทความนี้มุ่งศึกษาปัญหาทางกฎหมายในการกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างสื่อลามกอนาจารทั่วไปกับภาพอนาจารส่วนตัว และเพื่อชี้ให้เห็นถึงสภาพปัญหาการบังคับใช้บทบัญญัติเกี่ยวกับการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารที่มีอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบันกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวซึ่งไม่สามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอ บทความนี้ใช้วิธีศึกษาเปรียบเทียบบทบัญญัติในต่างประเทศที่กำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอม ได้แก่ บทบัญญัติในประเทศญี่ปุ่น ประเทศอังกฤษและเวลส์ และประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ และมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ทั้งนี้เพื่อนำมาวิเคราะห์ และหาข้อเสนอแนะในการกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมเป็นการเฉพาะที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทยและสามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอ

คำสำคัญ : การกำหนดความรับผิดทางอาญา, การเผยแพร่, ภาพอนาจารส่วนตัว,
การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยปราศจากความยินยอม

Abstract

This article explored the legal problems in criminalizing non-consensual disclosure of intimate images. The study indicates the differences between the nature of typical pornography and intimate images as well as the problems arising out of the application of the existing pornography laws to non-consensual disclosure of intimate images. The existing laws in Thai jurisdiction, however, are not sufficiently effective in protecting rights and liberties of the victims. In light of the problems, this article applies a comparative study to examine the laws on non-consensual disclosure of intimate images in other jurisdictions, for example, Japan, England and Wales, the United States of America, the state of New Jersey and the State of California, in order to find some recommendations as to the law which is sufficiently effective in protecting rights and liberties of the victims in Thailand.

Keywords : Criminalization, Disclosure, Intimate image, Non-consensual disclosure of intimate images



บทนำ

แนวทางการแสวงหาความสุขทางเพศและรสนิยมทางเพศของปัจเจกชนอาจมีได้แตกต่างหลากหลาย และพึงได้รับการรับรองคุ้มครองในฐานะที่เป็นสิทธิมนุษยชนประการหนึ่ง การบันทึกภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวในลักษณะทางเพศ เช่น การบันทึกภาพเปลือย หรือภาพขณะมีกิจกรรมทางเพศ ไม่ว่าจะในลักษณะที่เป็นการบันทึกภาพของตนเอง หรือภาพระหว่างคู่รักหรือบุคคลที่มีความสัมพันธ์หากกระทำโดยได้รับความยินยอม ก็เป็นการแสวงหาความสุขทางเพศที่ปัจเจกชนมีสิทธิและเสรีภาพที่จะกระทำได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวลักษณะเป็นภาพอนาจารส่วนตัว (Intimate image) ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไว้วางใจและความคาดหวังถึงความเป็นส่วนตัวอย่างยิ่งว่า ภาพอนาจารส่วนตัวดังกล่าวจะไม่พึงถูกนำไปเปิดเผยโดยปราศจากความยินยอม ดังนั้น แม้ในขั้นตอนการบันทึกภาพจะเกิดจากความยินยอม แต่การนำภาพอนาจารส่วนตัวของบุคคลอื่นไปเผยแพร่โดยปราศจากความยินยอม ย่อมถือเป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลดังกล่าวอย่างร้ายแรง

แต่เดิมการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวมักกระทำโดยวิธีการดั้งเดิม เช่น การส่งภาพไปเปลือยหรือภาพขณะมีกิจกรรมทางเพศของผู้เสียหายให้กับบุคคลอื่นทางจดหมายหรือสื่อทางกายภาพประเภทอื่น แต่ในปัจจุบันเทคโนโลยีได้พัฒนาขึ้นจากในอดีตเป็นอย่างมาก ส่งผลให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าถึงอุปกรณ์บันทึกภาพได้มากขึ้น และทำให้พฤติกรรมในการบันทึกภาพของบุคคลเปลี่ยนแปลงไป โดยในปัจจุบันบุคคลสามารถบันทึกภาพได้ในทุกสถานที่และทุกเวลา ประกอบกับความก้าวหน้าและการแพร่กระจายของระบบอินเทอร์เน็ต ส่งผลให้การเข้าถึงระบบอินเทอร์เน็ตเป็นไปโดยง่าย การส่งต่อและแพร่กระจายข้อมูลข่าวสารเป็นไปอย่างรวดเร็วและเป็นวงกว้าง

การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวส่งผลกระทบต่อตัวผู้เสียหายโดยตรงอย่างร้ายแรงในหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมไทยซึ่งเป็นสังคมตะวันออกที่มีกรอบประเพณีที่เคร่งครัดในเรื่องทางเพศ การถูกนำภาพอนาจารส่วนตัวไปเผยแพร่ย่อมส่งผลให้ผู้เสียหายเกิดความอับอาย และทุกข์ทรมานทางจิตใจอย่างมาก นอกจากนี้ยังส่งผลให้ผู้เสียหายและบุคคลรอบข้างเสื่อมเสียชื่อเสียงและเกียรติศักดิ์ ถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือตีฉุฉินินทา จากเหตุดังกล่าวผู้เสียหายจำนวนมากไม่น้อยต้องลาออกจากงานหรือสถานศึกษาเพราะความอับอาย และในหลายกรณีพบว่ามีภาระบุข้อมูลส่วนตัวของผู้เสียหายไว้กับภาพอนาจารส่วนตัวที่เผยแพร่ด้วย และอาจทำให้ผู้เสียหายถูกติดตามรังควานและถูกล่วงละเมิดทางเพศในชีวิตจริง ซึ่งกรณีดังกล่าวทำให้ผู้เสียหายเกิดความรู้สึกหวาดระแวงหรือไม่ปลอดภัยในชีวิตประจำวัน ในบางกรณีพบว่า ผู้เสียหายบางรายตัดสินใจกระทำการอัตวินิบาตกรรม เพราะไม่อาจทนต่อความอับอายและความทุกข์ทรมานทางจิตใจที่เกิดขึ้นได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจแนวคิดและขอบเขตของภาพอนาจารส่วนตัว และศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในประเทศไทยในปัจจุบัน
2. เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในต่างประเทศ ทั้งประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ และประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายซีวิลลอว์
3. เพื่อวิเคราะห์และหาข้อเสนอแนะแนวทางที่เหมาะสมในการกำหนดความรับผิดทางอาญาสำหรับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในประเทศไทย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ศึกษาแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก โดยศึกษาและวิเคราะห์ บทบัญญัติแห่งกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ รวมถึงหนังสือ บทความ และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดความผิดทางอาญาในการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว รวมทั้งข้อความเห็นของบุคคลที่เกี่ยวข้อง โดยใช้วิธีการศึกษาข้อมูลในเชิงเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ (Comparative Study) เพื่อศึกษาแนวทางในการกำหนดความผิดทางอาญาสำหรับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในต่างประเทศและวิเคราะห์หาแนวทางที่เหมาะสมกับประเทศไทย

ผลการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าวิจัย แบ่งผลการวิจัยออกเป็น 5 กรณี ดังนี้

1. ความหมายของภาพอนาจารส่วนตัว และความแตกต่างระหว่างภาพอนาจารส่วนตัวกับสื่อลามกอนาจารทั่วไป

1.1 ความหมายของภาพอนาจารส่วนตัว

ในปัจจุบันการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเกิดขึ้นเป็นวงกว้าง และเกิดกระแสการบัญญัติให้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นความผิดทางอาญาในหลายประเทศ ด้วยสาเหตุดังกล่าวจึงมีการวิพากษ์วิจารณ์และกล่าวถึง “ภาพอนาจารส่วนตัว” ทั้งในเนื้อหาข่าวและบทความทางวิชาการไว้อย่างกว้างขวาง โดยในทางสากลมีการใช้คำแทน “ภาพอนาจารส่วนตัว” เป็นภาษาอังกฤษแตกต่างกันออกไป เช่น คำว่า “Intimate image” คำว่า “Private sexual image” คำว่า “Private sexual photo” เป็นต้น เห็นได้ว่าแม้ถ้อยคำที่ใช้จะแตกต่างกัน แต่ก็ยังคงไว้ซึ่งความหมายที่แสดงถึงคุณลักษณะสำคัญร่วมกัน คือ มีความเป็นส่วนตัว (Private) และมีความเกี่ยวข้องกับเรื่องทางเพศ (Sexual) หรือมีความเป็นส่วนตัวในทางเพศ (Intimate) และในบางกรณีพบว่า



มีการใช้คำเรียกภาพอนาจารส่วนตัวดังกล่าวว่า “ภาพอนาจารเชิงแก้แค้น” (Revenge pornography) หากภาพอนาจารส่วนตัวถูกเผยแพร่โดยมีมูลเหตุจูงใจเพื่อแก้แค้นเหยื่อ (Matsui, 2015, pp.1-2) สำหรับในประเทศไทย ยังไม่มีการให้คำนิยามที่เป็นทางการของ “ภาพอนาจารส่วนตัว” แต่คำดังกล่าวเป็นคำธรรมดา มิได้มีความหมายเฉพาะในทางเทคนิคแต่อย่างใด ซึ่งหากพิจารณาตามตัวอักษรจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานจากแต่ละคำที่ประกอบกัน ประกอบกับคำพิพากษาของศาลฎีกา อาจมีความหมายว่า ภาพส่วนตัว ที่มีลักษณะลามก น่าบดสี น่าอับอาย เป็นที่น่ารังเกียจแก่ผู้อื่นในด้านความดีงาม

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า ในต่างประเทศที่มีการบัญญัติให้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นความผิดทางอาญาได้มีการให้คำจำกัดความของภาพอนาจารส่วนตัวไว้ในบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้แตกต่างกันไป ยกตัวอย่างเช่น

ในประเทศญี่ปุ่น ได้มีการกำหนดคำจำกัดความของภาพอนาจารส่วนตัว ไว้ในมาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติการป้องกันการเป็นเหยื่อจากการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว (Act on Prevention of Victimization Result from Provision of Private Sexual Image) โดยให้ “ภาพอนาจารส่วนตัว (Private sexual image)” หมายความว่า (1) ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวของบุคคลขณะมีเพศสัมพันธ์หรือขณะกระทำการอื่นใดในลักษณะเดียวกัน หรือ ขณะสัมผัสหรือถูกสัมผัสบริเวณอวัยวะเพศ และอวัยวะอื่นที่ส่งผลให้เป็นการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ หรือขณะโป๊เปลือย ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ซึ่งเน้นให้เห็นส่วนลับของร่างกาย ซึ่งรวมถึงอวัยวะเพศ และส่วนอื่น และส่วนที่ใกล้ชิดติดกัน บั้นท้าย หรือทรวงอกที่ส่งผลให้เป็นการกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ โดยภาพหรือภาพเคลื่อนไหวดังกล่าวอาจอยู่ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือรูปแบบอื่นใดก็ตาม ทั้งนี้ ไม่รวมกรณีทีบุคคลที่ปรากฏในภาพคาดเห็นหรือยินยอมให้มีการเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่นเห็นได้ว่า คำจำกัดความในส่วนท้ายนี้เองที่แยกภาพอนาจารส่วนตัวออกจากสื่อลามกอนาจารทั่วไป เพราะหากบุคคลใดภาพยินยอมให้เผยแพร่หรือคาดเห็นว่าภาพจะถูกเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่น ภาพอนาจารดังกล่าวย่อมไม่มีลักษณะส่วนตัวอีกต่อไป และเมื่อภาพอนาจารไม่เป็นภาพอนาจารส่วนตัวก็ย่อมไม่เป็นองค์ประกอบภายนอกของบทบัญญัตินี้

ในประเทศอังกฤษและเวลส์ ได้มีการกำหนดคำนิยามของภาพอนาจารส่วนตัว ไว้ในมาตรา 34 และมาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและศาลอาญาค.ศ. 2015 (Criminal Justice and Courts Act 2015) โดยกำหนดว่า “ภาพอนาจารส่วนตัว (Private sexual photograph or film)” หมายความว่า ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏภาพส่วนหนึ่งส่วนใดของอวัยวะเพศหรือบริเวณอวัยวะเพศ หรือแสดงให้เห็นสิ่งใดที่

โดยสภาพของสิ่งนั้นวิญญูชนเห็นว่าส่อไปในทางเพศ หรือมีเนื้อหาที่วิญญูชนพิจารณาแล้วเห็นว่าส่อไปในทางเพศ โดยภาพจะต้องมีลักษณะเป็นส่วนตัว กล่าวคือ ปรากฏให้เห็นสิ่งซึ่งโดยปกติธรรมดาไม่ปรากฏในที่สาธารณะ

ในประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้มีการกำหนดคำนิยามของภาพอนาจารส่วนตัว ไว้ในมาตรา 647(j)(4) ประมวลกฎหมายอาญา แห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยให้หมายความรวมถึง ภาพแสดงส่วนลับของร่างกายของผู้อื่นในลักษณะที่สามารถระบุตัวบุคคลในภาพได้ หรือภาพของบุคคลขณะร่วมเพศ ร่วมเพศทางทวารหนัก ร่วมเพศทางช่องปาก ขณะสอดใส่อวัยวะเพศ หรือขณะสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในลักษณะที่สามารถระบุตัวบุคคลในภาพได้

อาจสรุปได้ว่า ภาพอนาจารส่วนตัว เป็นถ้อยคำทั่วไป มีการอ้างถึงทั้งในหน้าข่าว และในบทความทางวิชาการ อย่างไรก็ตามก็มีความพยายามที่จะให้คำจำกัดความที่ชัดเจนในบทบัญญัติกฎหมายหลายฉบับเพื่อกำหนดกรอบที่แน่ชัดขององค์ประกอบความผิด โดยจะเห็นได้ว่าคำจำกัดความที่ปรากฏในแต่ละสังคม หรือในแต่ละบทบัญญัติของกฎหมายมีการให้คำจำกัดความที่ครอบคลุมต่างกัน เช่น บทบัญญัติของประเทศอังกฤษและเวลส์ ที่นอกจากจะกำหนดให้ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่ปรากฏภาพส่วนหนึ่งส่วนใดของอวัยวะเพศหรือบริเวณอวัยวะเพศเป็นภาพอนาจารส่วนตัวแล้ว หากภาพแสดงให้เห็นสิ่งใดที่โดยสภาพของสิ่งนั้นวิญญูชนเห็นว่าส่อไปในทางเพศ หรือมีเนื้อหาที่วิญญูชนพิจารณาแล้วเห็นว่าส่อไปในทางเพศ ภาพก็อาจเข้าข่ายที่จะเป็นภาพอนาจารส่วนตัวตามบทบัญญัตินี้ดังกล่าวได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นคำจำกัดความอย่างกว้าง แตกต่างจากบทบัญญัติของประเทศญี่ปุ่น ที่กำหนดคำจำกัดความของภาพอนาจารส่วนตัวโดยระบุลักษณะไว้โดยชัดเจนซึ่งเป็นการกำหนดคำนิยามอย่างแคบ และมีได้เปิดช่องให้นำมาตรฐานการพิจารณาของวิญญูชนมาพิจารณาอย่างเช่นบทบัญญัติของประเทศอังกฤษและเวลส์

1.2 ความแตกต่างระหว่างภาพอนาจารส่วนตัว กับสื่อลามกอนาจารทั่วไป

สื่อลามกอนาจาร หมายถึง วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศ ลักษณะน่าเกลียด น่าอับอาย ในทางเพศ อุดกบดสี น้อมนำไปสู่ความต่ำ ความชั่ว ยั่วยุกามารมณ์ ซึ่งสอดคล้องกับความหมายตาม The Oxford Dictionary ที่ระบุนิยามของ สื่อลามกอนาจาร (Pornography) ว่าหมายถึง สิ่งพิมพ์ หรือวัตถุใดๆ ที่ปรากฏหรือแสดงภาพอวัยวะเพศ หรือกิจกรรมทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยั่วยุกามารมณ์ เห็นได้ว่า สื่อลามกอนาจารทั่วไป ต้องมีคุณลักษณะประการสำคัญ กล่าวคือ เพื่อสนองกลุ่มคนดู และมุ่งหมายให้มีการเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่นหรือสามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไป (Goudsmit, 2017:



20-21) ในทางกลับกัน ภาพอนาจารส่วนตัว ซึ่งแม้โดยเนื้อหา จะแสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศ หรือมีการไปเปลือยไม่ต่างจาก สื่อลามกอนาจารทั่วไป แต่ภาพอนาจารส่วนตัวทำขึ้นโดยมีความคาดหวังว่าจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ (Citron and Franks, 2014: 111) โดยไม่มีวัตถุประสงค์เพื่อยุ้ยกามารมณ์ กลุ่มคนดู และมีได้มีการมุ่งหมายจะให้มีการเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่นหรือสามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไปแต่อย่างใด แต่มีผู้ให้ความเห็นว่าภาพอนาจารส่วนตัวจะกลายเป็นสื่อลามกอนาจารทั่วไปหากเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่น (Goudsmit, 2017: 20-21) นอกจากนี้ หากพิจารณาในแง่ของความยินยอม ภาพอนาจารส่วนตัวนั้น มักเริ่มจากการที่ผู้เสียหายบันทึกภาพอนาจารส่วนตัวและส่งให้กับ บุคคลที่ตนไว้ใจ หรือการให้บุคคลดังกล่าวบันทึกภาพอนาจาร ส่วนตัวของตนโดยความยินยอม แต่เหตุที่ผู้เสียหายกระทำดังกล่าว ก็เพราะเหตุที่ตนได้รับการรับรองยืนยันจากบุคคลที่ตนไว้ใจว่า จะไม่นำไปเผยแพร่ไปยังบุคคลอื่น และภาพอนาจารส่วนตัวนั้นจะถูก เก็บเป็นความลับ แต่ความยินยอมขึ้นอยู่กับบริบทและสถานการณ์ การที่ผู้เสียหายให้ความยินยอมต่อบุคคลหนึ่งมิได้หมายความว่า ผู้เสียหายจะให้ความยินยอมแก่บุคคลอื่นด้วยแต่อย่างใด (Citron and Franks, 2014 : 111)

จากข้อแตกต่างข้างต้น จึงเห็นได้ว่าการเผยแพร่ สื่อลามกอนาจารทั่วไปจึงมิได้ส่งผลกระทบต่อนักแสดงหรือบุคคล ที่ปรากฏในสื่อลามกอนาจารดังกล่าวแต่อย่างใด เนื่องจากนักแสดง ได้ให้ความยินยอมแล้วและย่อมรู้หรือคาดหมายได้ว่าจะมีการเผยแพร่ สื่อลามกไปยังบุคคลอื่นหรือจะสามารถเข้าถึงได้โดยทั่วไป โดยใน กรณีนี้นักแสดงมักได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นตัวเงิน ด้วยเหตุนี้ นักแสดงในสื่อลามกอนาจารทั่วไปจึงไม่อาจคาดหมายที่จะได้รับการ ค้ำครองความเป็นส่วนตัวของตนได้ ในทางกลับกันภาพอนาจาร ส่วนตัวมิได้ทำขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์จะให้เผยแพร่ไปยังสาธารณะ แต่อย่างใด ผู้เสียหายซึ่งมีความไว้เนื้อเชื่อใจยอมคาดหวังถึง ความเป็นส่วนตัวในภาพอนาจารส่วนตัวดังกล่าว และเข้าใจว่า ภาพอนาจารส่วนตัวดังกล่าวจะไม่ถูกนำไปเผยแพร่ ดังนั้นการเผยแพร่ ภาพอนาจารส่วนตัว จึงมิได้ส่งผลกระทบต่อความดีงามของสังคม ในภาพรวมเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อสิทธิในความเป็นส่วนตัว ของผู้เสียหายอย่างร้ายแรงอีกด้วย

2. แนวคิดในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญา

ตามแนวความคิดของลัทธิปัจเจกชนนิยม (Individualism) ซึ่งอยู่เบื้องหลังการสถาปนารัฐธรรมนูญของรัฐประชาธิปไตย เป็นที่ยอมรับว่ามนุษย์ทุกคนเกิดมามีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ (Human dignity) โดยศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ดังกล่าวสะท้อน ออกมาอย่างเป็นรูปธรรมในรูปของความสามารถในอันที่จะกำหนดชะตากรรมของตนได้ด้วยตนเอง (Self-determination) และมนุษย์แต่ละคนจะมีความสามารถเช่นว่านี้ได้อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อแต่ละคน

มี “แดนแห่งเสรีภาพ” (Sphere of individual liberty) ภายในแดนแห่งเสรีภาพของตนนี้ แต่ละคนจะคิดหรือกระทำการใดๆ ก็ได้ อย่างอิสระ ปลอดภัยจากการแทรกแซงตามอำเภอใจของผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งใช้อำนาจรัฐ แต่หาได้หมายความว่ารัฐจะจำกัด สิทธิและเสรีภาพอย่างใด ไม่ได้เลยไม่ กล่าวคือ ในกรณีเพื่อ ประโยชน์ในอันที่จะคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่นและ/หรือ “ประโยชน์ส่วนรวม” หรือ “ประโยชน์สาธารณะ (Public interest) แล้ว องค์กรของรัฐต่างๆ ของรัฐย่อมมีอำนาจที่จะจำกัดสิทธิและ เสรีภาพของราษฎร โดยการบังคับให้ราษฎรแต่ละคนกระทำการ บางอย่าง หรือห้ามมิให้ราษฎรแต่ละคนกระทำการบางอย่าง ได้เสมอ อย่างไรก็ตาม การจำกัดสิทธิและเสรีภาพทำได้เพียงเท่าที่ มีความจำเป็นจริงๆ เท่านั้น และต้องกระทำโดยอาศัยอำนาจโดย บทบัญญัติแห่งกฎหมาย (วรพจน์ วิศวพิชญ์, 2543: 15) ซึ่งวิธี ในการจำกัดการใช้สิทธิและเสรีภาพของบุคคลประการหนึ่งคือ การกำหนดให้การกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดเป็นความผิดอาญา

3. แนวคิดในการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว

สิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลได้รับความคุ้มครอง ทั้งในมิติระหว่างประเทศและภายในประเทศ ในฐานะที่เป็นสิทธิ มนุษยชนประการหนึ่ง โดยในทางระหว่างประเทศ สิทธิในความเป็น ส่วนตัวได้รับการรับรองและคุ้มครองในฐานะเป็นสิทธิมนุษยชน ประการหนึ่งเป็นครั้งแรกในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights หรือ UDHR) ใน ค.ศ.1948 อีกทั้งยังถูกบัญญัติไว้ในกติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 (International Covenant on Civil and Political Rights 1966 หรือ ICCPR) สำหรับในประเทศไทย เมื่อได้เข้าเป็นภาคีของกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ.1966 จึงมีพันธกรณี ที่จะต้องยึดถือปฏิบัติให้สอดคล้องตามกติกาดังกล่าว ซึ่งหากยังไม่มียกเว้นที่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการรับรองคุ้มครองสิทธิ มนุษยชนตามที่กติกากำหนด หรือมีบทบัญญัติแล้วแต่ไม่ครบถ้วน เพียงพอ ประเทศไทยย่อมมีหน้าที่ต้องบัญญัติให้มีหรือปรับปรุงแก้ไข กฎหมายฉบับเดิมเพื่อให้ความคุ้มครองสิทธิมนุษยชน

ส่วนในมิติของกฎหมายภายใน พบว่าได้มีการบัญญัติ คุ้มครองสิทธิส่วนบุคคลในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในความเป็น ส่วนตัวไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 ในมาตรา 32 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็น ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และครอบครัว

การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของ บุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่า ทางใดๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ”



จากบทบัญญัติดังกล่าว จึงเห็นได้ว่าสิทธิในความเป็นส่วนตัวเป็นสิทธิมนุษยชน ประเภทสิทธิส่วนบุคคลที่พึงได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ และรัฐมีภาระหน้าที่ต่อประชาชนในอันที่จะต้องเคารพ ปกป้อง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของประชาชน (Bjarnadóttir, 2015: 1) หน้าที่ในการปกป้องในกรณีนี้หมายถึง หน้าที่ที่จะต้องปกป้องบุคคลใด ๆ จากการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งก็เลี้ยงไม่ได้ที่จะหมายรวมถึงการป้องกันไม่ให้บุคคลหนึ่งถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนโดยบุคคลอื่น (Megret, 2014 : 102) และรวมถึงการกำหนดมาตรการป้องกันที่เพียงพอต่อภัยคุกคามต่อสิทธิมนุษยชนของบุคคลด้วย (Schutter, 2014: 427) และหน้าที่ในการกำหนดมาตรการป้องกันนี้ย่อมหมายรวมถึงการมีบทบัญญัติกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและเพียงพอต่อการป้องกันประชาชนจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนด้วย

ในกรณีภาพอนาจารส่วนตัว ซึ่งเป็นเรื่องทางเพศที่มีมิติของความเป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของบุคคลอื่นโดยมิได้รับความยินยอมย่อมเป็นการละเมิดสิทธิในความเป็นส่วนตัวของบุคคลดังกล่าวอย่างร้ายแรง รัฐซึ่งมีหน้าที่ปกป้อง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชนของประชาชน จึงสมควรมีมาตรการโดยบัญญัติกฎหมายที่มีประสิทธิภาพและเพียงพอเพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว

4. บทบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในประเทศไทย

4.1 ความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามกอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287

ความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามกอนาจาร ตามมาตรา 287 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กำหนดให้การกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารเป็นความผิดทางอาญาไว้ 3 ประการคือ

1. การทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า ส่งออก พาไปหรือทำให้แพร่หลาย ซึ่งสิ่งลามก เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน (มาตรา 287 (1))

2. การประกอบการค้า แจกจ่ายหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าสิ่งลามก (มาตรา 287 (2))

3. การโฆษณาหรือโฆษณาว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรานี้ เพื่อจะช่วยเหลือการทำให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามก (มาตรา 287 (3))

โดยผู้กระทำผิดตามมาตรานี้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 287 เป็นบทบัญญัติที่มีวัตถุประสงค์ในการควบคุมสิ่งลามกอนาจารไม่ให้มีการเผยแพร่สู่สาธารณชน เนื่องจาก หากพิจารณาจากองค์ประกอบความผิด จะเห็นได้ว่าการกระทำซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิด ตามอนุมาตรา 1 ได้แก่ การทำ ผลิต มีไว้ นำเข้า ส่งออก พาไปหรือทำให้แพร่หลาย

จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการค้า หรือเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชนเท่านั้น และการกระทำที่เป็นองค์ประกอบความผิดตามอนุมาตรา 2 และ 3 ได้แก่ การประกอบการค้า การแจกจ่าย การแสดงอวด การให้เช่า และการโฆษณาหรือโฆษณาเพื่อจะช่วยเหลือการทำให้แพร่หลาย ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการกระทำที่มีลักษณะเป็นการทำให้สิ่งลามกอนาจารเผยแพร่ไปสู่สาธารณชนทั้งสิ้น ทั้งนี้เนื่องจากบทบัญญัติมาตรานี้แต่เดิมถูกร่างขึ้นมาให้เป็นความผิดฐานกระทำความผิดอันเกี่ยวแก่สาธารณชน ซึ่งมีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองศีลธรรมของสังคมโดยรวมที่มีผลต่อจิตใจของบุคคลทั่วไป ดังนั้น การกระทำใด ๆ หากไม่มีผลกระทบต่อศีลธรรมโดยรวมของสังคมหรือมีผลต่อจิตใจของบุคคลทั่วไป แต่หากเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับศีลธรรมที่เกี่ยวกับส่วนตัว (Private moral) แล้ว การกระทำดังกล่าวย่อมไม่มีความผิด ดังเช่น การครอบครองสิ่งลามกอนาจารไว้เพื่อตนเอง ซึ่งกรณีนี้ มีคำพิพากษาของศาลฎีกาที่ย้ำให้เห็นว่าความผิดตามมาตรา 287 จะต้องมึลักษณะเป็นการเผยแพร่สู่สาธารณชนในลักษณะที่เป็นวงกว้าง การครอบครองสิ่งลามกอนาจารไว้เพื่อตนเองหรือเพื่อส่งต่อภายในกลุ่มบุคคลยังไม่ถือเป็นความผิดตามมาตรานี้ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2641/2531 ที่วินิจฉัยว่า การมีสิ่งลามกไว้เพื่อส่วนตัว เป็นเรื่องส่วนบุคคล มิได้กระทบถึงบุคคลอื่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 11613/2254 ที่วินิจฉัยว่าเมื่อข้อเท็จจริงยังไม่ชัดว่าการส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นภาพเปลือมกอนาจารไปยังเพื่อนร่วมงานและบุคคลภายนอกซึ่งเป็นลูกค้า กระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้า จึงยังฟังไม่ชัดว่าเป็นความผิดตามมาตรา 287 ซึ่งตามคำพิพากษาของศาลฎีกาในคดีหลังนี้ ผู้เขียนเห็นว่า เมื่อการเผยแพร่สิ่งลามกตามมาตรา 287 อนุมาตรา 1 จะเป็นความผิดก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดเพื่อวัตถุประสงค์แห่งการค้า หรือเพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชนเท่านั้น การที่ศาลฎีกาวินิจฉัยดังกล่าว ย่อมฟังได้อยู่ในที่ว่า การเผยแพร่สิ่งลามกให้เพื่อนร่วมงานและลูกค้า ยังไม่ถึงว่าเป็นการกระทำเพื่อแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน

4.2 ความผิดฐานเผยแพร่หรือส่งต่อภาพ หรือเสียงจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 280/1 วรรคสอง

พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 27) พ.ศ.2562 มาตรา 10 กำหนดให้เพิ่มมาตรา 280/1 เป็นความผิดฐานใหม่ในประมวลกฎหมายอาญา โดยกำหนดให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279 ต้องรับโทษหนักขึ้นหากมีการบันทึกหรือส่งต่อภาพหรือเสียงการกระทำชำเราหรือการกระทำความผิดมิรายละเอียดยังนี้



มาตรา 280/1 ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279 ได้บันทึกภาพหรือเสียงการกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารนั้นไว้ เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ หนึ่งในสาม

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งภาพหรือเสียงการกระทำชำเรา หรือการกระทำอนาจารที่บันทึกไว้ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ กึ่งหนึ่ง

เห็นได้ว่า บทบัญญัติมาตรา 280/1 ที่มีการบัญญัติขึ้นใหม่นี้ มุ่งให้ความคุ้มครองบุคคลซึ่งถูกกระทำทางเพศ เช่น ผู้ถูกข่มขืนกระทำชำเรา ผู้ถูกกระทำอนาจารโดยไม่ยินยอม เด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีที่ถูกกระทำชำเราหรือถูกกระทำอนาจาร ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม การที่จะเป็นความผิดตามมาตรา นี้จะต้องมีการกระทำความผิดทางเพศกรณีใดกรณีหนึ่งดังที่กฎหมายกำหนด ฐานความผิดตามมาตรา นี้จึงไม่ครอบคลุมถึงการบันทึกภาพอนาจารส่วนตัวกรณีที่มีการกระทำไม่เป็นการผิดตาม มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279

4.3 ความผิดฐานหมิ่นประมาท ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326

ความผิดฐานหมิ่นประมาท เป็นฐานความผิดที่มุ่งคุ้มครองชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของบุคคล โดยบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 การ “ใส่ความ” ที่จะถือเป็นความผิดฐานหมิ่นประมาทตามกฎหมายอาญา ไม่จำกัดวิธี โดยอาจใช้วิธีใดๆ ก็ได้ เช่น คำพูด หนังสือ ภาพวาด การ์ตูน รูปปั้น การแสดงกริยาท่าทางอย่างหนึ่งอย่างใด การใช้ภาษาใบ้ สัญลักษณ์ หรือคำถวมต่างๆ รวมถึงการใช้รูปภาพ อย่างเช่นการแอบบันทึกภาพคนกำลังร่วมประเวณีแล้วนำภาพเหล่านั้นไปให้ผู้อื่นดู ถือได้ว่าเป็นการใส่ความและน่าจะทำให้เสียชื่อเสียงซึ่งเข้าข่ายเป็นการกระทำความผิดฐานหมิ่นประมาทเช่นกัน (พิสิษฐ์ วงศ์เถียรธนา, 2552: 2) ดังนั้น การส่งต่อหรือเผยแพร่ภาพลามกอนาจารส่วนตัวไปยังบุคคลอื่น อันเป็นการทำให้บุคคลดังกล่าวเสียชื่อเสียง จึงอาจอยู่ในความหมายของการใส่ความที่เป็นองค์ประกอบของความผิดฐานหมิ่นประมาทด้วย

อย่างไรก็ตาม หากเป็นกรณีที่ภาพอนาจารส่วนตัวไม่มีลักษณะถึงขนาดเป็นภาพลามกที่มุ่งก่อให้เกิดกำหนดหรือยุยงกามารมณ์ แต่เพียงมีความไม่เหมาะสมในทางเพศและไม่ถึงขนาดที่จะทำให้บุคคลในภาพเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น หรือถูกเกลียดชังตามองค์ประกอบของความผิดฐานหมิ่นประมาท และแม้บุคคลที่ปรากฏในภาพยังคงคาดหวังในความเป็นส่วนตัวในภาพดังกล่าว และไม่ประสงค์ให้นำภาพดังกล่าวไปเผยแพร่ก็ตาม การนำภาพกรณีดังกล่าวไปเผยแพร่ก็อาจไม่เป็นความผิดฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 แต่อย่างไรก็ตาม แม้ผู้เสียหาย

เลือกดำเนินคดีในความผิดฐานหมิ่นประมาท อัตราโทษของความผิดฐานหมิ่นประมาทก็ยังไม่ได้สัดส่วนกับความเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับ กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เท่านั้น

4.3 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560

(1) ความผิดฐานนำข้อมูลอันลามกเข้าสู่คอมพิวเตอร์ ตามมาตรา 14 (4)

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มาตรา 14 (4) กำหนดให้การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลอันมีลักษณะลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้เป็นความผิด โดยผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

เห็นได้ว่า ความผิดฐานนำข้อมูลอันลามกเข้าสู่คอมพิวเตอร์ ตามมาตรา 14 (4) นี้ มุ่งกำหนดความผิดทางอาญากรณีการนำข้อมูลอันมีลักษณะลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ในครั้งแรก (Original poster) เป็นสำคัญ ซึ่งการที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ได้ ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น ต้องเป็นลักษณะที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ด้วย กล่าวคือ เว็บไซต์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่มีการนำภาพอนาจารส่วนตัวไปเผยแพร่นั้น จะต้องสามารถเข้าถึงได้โดยประชาชนทั่วไปด้วย หากเป็นการนำเข้าสู่ระบบแต่ประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงได้ เช่น การส่งอีเมลภาพอนาจารส่วนตัวของผู้เสียหายไปยังอีเมลของบุคคลอื่น ซึ่งการเข้าถึงภาพอนาจารดังกล่าวจะต้องใช้รหัสผ่าน บุคคลทั่วไปไม่อาจเข้าถึงได้ การกระทำก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ.2560

(2) ความผิดฐานเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลอันลามก ตามมาตรา 14 (5)

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2560 มาตรา 14 (5) กำหนดให้การเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลลามก (1) (2) (3) หรือ (4) โดยผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

จากบทบัญญัติข้างต้น สามารถพิจารณาถึงองค์ประกอบความผิดได้ว่า การเผยแพร่หรือส่งต่อ หมายถึงการ



เผยแพร่หรือส่งต่อในระบบคอมพิวเตอร์เท่านั้น ไม่หมายความรวมถึงการส่งต่อทางกายภาพ เช่น เอกสารสิ่งพิมพ์ โดยผู้กระทำต้องรู้อยู่แล้วว่าเป็นความผิดตาม 14 (4) การจะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (5) ต้องพิสูจน์ด้วยว่าผู้กระทำรู้หรือรู้แล้วว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ตนเผยแพร่หรือส่งต่อ นั้น เป็นข้อมูลซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) (พรเพชร วิชิตชลชัย, 2550)

ความผิดฐานส่งต่อหรือแพร่หลายข้อมูลอันลามก ตามบทบัญญัติมาตรา 14 (5) นี้ ผู้เขียนเห็นว่ามีความผิดฐานการควบคุมการเผยแพร่แตกต่างจากบทบัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ฐานเผยแพร่สิ่งลามก ซึ่งเป็นบททั่วไปที่บัญญัติควบคุมการเผยแพร่สิ่งลามกต่อสาธารณะ เนื่องจากบทบัญญัติมาตรา 14 (5) กำหนดความผิดทางอาญาสำหรับการส่งต่อหรือแพร่หลาย โดยมีได้มีการกำหนดให้ผู้กระทำต้องมีเจตนาพิเศษ “เพื่อการแจกจ่าย” หรือ “เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน” หรือ “เพื่อความประสงค์แห่งการค้า” หรือ “เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย” ดังที่ปรากฏในความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ดังนั้น เพียงการส่งต่อระหว่างบุคคลโดยทั่วไป แม้ไม่ได้มีเจตนาพิเศษข้างต้น ผู้กระทำก็อาจมีความผิดตามมาตรา 14 (5) อย่างไรก็ตาม กฎหมายบัญญัติว่าการที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ ผู้กระทำต้องกระทำโดยรู้หรือรู้แล้วว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ตนเผยแพร่หรือส่งต่อ นั้น เป็นข้อมูลซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14 (4) กล่าวคือ ผู้กระทำต้องรู้ข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดในประเด็นนี้บทบัญญัติมาตราดังกล่าวมิได้บัญญัติไว้อย่างชัดเจน จึงมีปัญหาว่าข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบความผิดในส่วนของวัตถุประสงค์แห่งการกระทำที่ผู้กระทำจะต้องรู้ตามมาตรานี้ คือ “ข้อมูลอันลามก” หรือ “ข้อมูลอันลามกที่ถูกนำเข้าสู่ระบบซึ่งประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้” ซึ่งหากกรณีเป็นตามประการแรก การเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์อันลามกจากบุคคลสู่บุคคล เช่น การส่งภาพลามกอนาจารไม่ว่าโดยอาศัยแอปพลิเคชันในโทรศัพท์มือถือ อีเมล หรือช่องทางในระบบคอมพิวเตอร์ใดๆ จากบุคคลหนึ่งสู่อีกบุคคลหนึ่ง จะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (5) ในทุกกรณี แต่หากกรณีเป็นตามประการหลัง การเผยแพร่หรือส่งต่อข้อมูลอันลามกจากบุคคลสู่บุคคล จะเป็นความผิดตามมาตรา 14 (5) ได้ก็ต่อเมื่อมีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 (4) ก่อนเท่านั้น แล้วภายหลังจึงมีการนำไปเผยแพร่หรือส่งต่อไปยังบุคคลอื่น ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า วัตถุประสงค์แห่งการกระทำ ตามมาตรา 14 (5) คือ “ข้อมูลอันลามกที่ถูกนำเข้าสู่ระบบซึ่งประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้” เนื่องจากกฎหมายระบุไว้อย่างชัดเจนแล้วว่าผู้กระทำต้องเผยแพร่หรือส่งต่อโดยรู้ว่าเป็นข้อมูลตาม (4) และเจตนาของกฎหมายในกรณีนี้มุ่งลงโทษผู้ที่นำข้อมูลอันมีลักษณะลามกเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ในลักษณะที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ตามมาตรา 14 (4) และหากมีผู้นำข้อมูลจากการกระทำความผิดดังกล่าวไปเผยแพร่หรือส่งต่อ ผู้กระทำจึงจะมีความผิดตามมาตรา 14 (5)

5. กฎหมายเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในต่างประเทศ

5.1 ประเทศญี่ปุ่น

พระราชบัญญัติปกป้องเหยื่อจากการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของประเทศญี่ปุ่นกำหนดให้การกระทำเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นความผิดทางอาญาไว้ 3 ประการ ได้แก่

(1) การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวให้แก่ผู้อื่นหรือเผยแพร่ให้แก่บุคคลจำนวนมากโดยทางระบบโทรคมนาคมในทางที่อาจจะบุตั่วบุคคลในภาพได้

(2) การแพร่วัตถุใดๆ ซึ่งบันทึกภาพอนาจารส่วนตัวให้แก่ผู้อื่น หรือเผยแพร่ให้แก่บุคคลจำนวนมาก หรือโดยการแสดงอวดแก่ประชาชน ในทางที่อาจจะบุตั่วบุคคลในภาพได้

ในสองกรณีข้างต้น ผู้กระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกิน 500,000 เยน

(3) การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวทางระบบโทรคมนาคม หรือเผยแพร่วัตถุใดๆ ซึ่งบันทึกภาพลามกอนาจารเพื่อจะชักนำหรือสนับสนุนการกระทำความผิดตามวรรค 1 และวรรค 2 โดยกรณีนี้ ผู้กระทำผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับไม่เกิน 300,000 เยน

5.2 ประเทศอังกฤษและเวลส์

ประเทศอังกฤษและเวลส์ได้มีการตราบทบัญญัติกำหนดให้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นความผิดทางอาญา ในปี ค.ศ.2015 โดยออกเป็นพระราชบัญญัติกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและศาลอาญา ค.ศ.2015 (Criminal Justice and Courts Act 2015) ซึ่งการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวจะเป็นความผิดตามบทบัญญัติดังกล่าวก็ต่อเมื่อผู้เผยแพร่ได้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยปราศจากความยินยอมของผู้เสียหาย โดยมีเจตนาพิเศษให้ผู้เสียหายเกิดความทุกข์ (Intent to cause distress) ผู้กระทำความผิดฐานดังกล่าวต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับ หรือทั้งจำทั้งปรับ

5.3 ประเทศสหรัฐอเมริกา

(1) มลรัฐนิวเจอร์ซีย์

มลรัฐนิวเจอร์ซีย์เป็นมลรัฐแรกในประเทศสหรัฐอเมริกาที่บัญญัติให้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นความผิดทางอาญา โดยบัญญัติไว้ในข้อบัญญัติรัฐนิวเจอร์ซีย์ หมวด 2C ว่าด้วยประมวลกระบวนการยุติธรรมทางอาญา มาตรา 14-9 วรรค (c) ตามบทบัญญัติของมลรัฐนิวเจอร์ซีย์ การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวจะเป็นความผิดตามก็ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดกระทำโดยเจตนา โดยรู้ว่าตนไม่มีสิทธิ และรู้ว่าผู้เสียหายมิได้ยินยอมให้นำไปภาพอนาจาร โดยการกระทำความผิดฐานเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยไม่มีสิทธิตามบทบัญญัติดังกล่าว เป็นการกระทำความผิดทางอาญา



ระดับสาม (Third-degree crime) ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามถึงห้าปี หรือปรับไม่เกิน 30,000 ดอลลาร์

(2) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

มลรัฐแคลิฟอร์เนียบัญญัติความผิดเกี่ยวกับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวไว้ในประมวลกฎหมายอาญาแห่งมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 647(j)(4) ซึ่งบทบัญญัติมีลักษณะการบัญญัติอย่างแคบ กล่าวคือ การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวจะเป็นความผิดตามบทบัญญัติของมลรัฐแคลิฟอร์เนียก็ต่อเมื่อผู้กระทำได้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยรู้หรือควรรู้ว่าการเผยแพร่จะส่งผลให้ผู้ซึ่งปรากฏในภาพได้รับความทุกข์ทางอารมณ์อย่างร้ายแรง และกฎหมายยังกำหนดให้ฐานความผิดตามบทบัญญัตินี้ตั้งกล่าวเป็นความผิดที่ต้องมีผลของการกระทำเป็นองค์ประกอบภายนอกของความผิดด้วย กล่าวคือ ผู้เสียหายจะต้องได้รับความทุกข์ทางอารมณ์อย่างร้ายแรงจากการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว การกระทำความผิดตามบทบัญญัตินี้ถือเป็นความผิดลหุโทษ (Misdemeanor) โดยผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน และปรับ 1,000 ดอลลาร์ (และอาจเพิ่มเป็นจำคุกไม่เกินหนึ่งปี และปรับ 2,000 ดอลลาร์ สำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สอง)

สรุปและอภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้น อาจสามารถแยกหัวข้อสรุปและอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัญหาในการคุ้มครองผู้เสียหาย

ภาพอนาจารส่วนตัวมีสาระที่แตกต่างจากสื่อลามกอนาจารทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญ เนื่องจากอนาจารส่วนตัวมีสิทธิในความเป็นส่วนตัวและความไวเนื้อเชื้อใจแฝงอยู่ด้วย ในขณะที่สื่อลามกอนาจารทั่วไปมีเพียงเนื้อหาที่มีลักษณะลามกอนาจารเท่านั้น หากได้มีมิติของความเป็นส่วนตัวหรือความไวเนื้อเชื้อใจแฝงอยู่ด้วยไม่ ดังนั้น การเผยแพร่ภาพส่วนตัวที่ไม่สมควรทางเพศจึงส่งผลกระทบต่ออย่างร้ายแรงต่อทั้งสังคมโดยรวมและสิทธิในความเป็นส่วนตัวของผู้เสียหายอย่างร้ายแรงในหลายแง่มุมไม่ว่าจะเป็นผลกระทบด้านจิตใจ ร่างกาย หน้าที่การงาน ความสัมพันธ์ส่วนตัว หรือในบางกรณีพบว่า เกิดผลกระทบต่อชีวิตของผู้เสียหาย แต่จากการศึกษาพบว่า ภาพอนาจารส่วนตัวมีสถานะไม่แตกต่างจากสื่อลามกอนาจารทั่วไปในกฎหมายไทยที่มีผลบังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลให้สิทธิของผู้เสียหายไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างครอบคลุมและเพียงพอ

2. ปัญหาการกำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดยังไม่ครอบคลุมกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้น

แม้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวจะทวีความรุนแรงขึ้น แต่จากการศึกษาพบว่า ในประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดความผิดอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยเฉพาะเจาะจง

หากแต่เมื่อเกิดการกระทำความผิดเกิดขึ้น ฝ่ายที่เกี่ยวข้องจำต้องปรับใช้บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องเป็นกรณีไป ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ฐานเผยแพร่สิ่งลามก ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 280/1 วรรคสอง ฐานเผยแพร่หรือส่งต่อภาพ หรือเสียงจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ฐานหมิ่นประมาท และพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) และ (5) ฐานนำเข้าสู่ข้อมูลอันลามก และฐานส่งต่อข้อมูลอันลามก อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวยังไม่มีประสิทธิภาพและเพียงพอในการรับมือการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว และในการป้องกันสิทธิและเสรีภาพของผู้เสียหาย กล่าวคือ บทบัญญัติข้างต้นยังอาจมีปัญหาในการบังคับใช้

กรณีความผิดฐานเผยแพร่สิ่งลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 การเผยแพร่สิ่งลามกจะมีความผิดตามมาตรานี้จะเป็นความผิดต่อเมื่อเป็นการเผยแพร่ในลักษณะที่เป็นวงกว้าง การเผยแพร่สิ่งลามกในลักษณะที่ไม่เป็นวงกว้าง เช่น การส่งต่อจากบุคคลสู่บุคคล หากไม่มีวัตถุประสงค์แห่งการค้าหรือโดยการค้าก็ไม่เป็นความผิดตามมาตรานี้ และไม่ว่าภาพลามกอนาจารที่ถูกเผยแพร่ไปยังสาธารณชนจะเป็นสิ่งลามกอนาจารทั่วไปซึ่งไม่มีบุคคลใดเป็นผู้เสียหาย หรือเป็นภาพอนาจารส่วนตัวซึ่งมีผู้เสียหาย ผู้กระทำความผิดก็จะถูกดำเนินคดีโดยมีมาตรฐานโทษเดียวกัน โดยถือว่าทั้งสองกรณีเป็นการเผยแพร่สิ่งลามกอนาจารตามมาตรา 287 ทั้งที่ลักษณะความผิดมีความร้ายแรงต่างกัน

กรณีความผิดฐานเผยแพร่หรือส่งต่อภาพ หรือเสียงจากการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 280/1 วรรคสอง การที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ จะต้องมีการกระทำความผิดทางเพศกรณีใดกรณีหนึ่งดังที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ฐานความผิดตามมาตรานี้จึงไม่ครอบคลุมถึงการอนาจารส่วนตัวกรณีที่มีการกระทำไม่มีความผิดตาม มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279 มาก่อน

กรณีความผิดฐานหมิ่นประมาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 ก็อาจไม่ครอบคลุมกรณีภาพอนาจารส่วนตัวที่ถูกนำไปเผยแพร่มีลักษณะอนาจาร คือ ไม่เหมาะสมในทางเพศ แต่ยังไม่ถึงขั้นลามก และไม่ทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง อีกทั้งกฎหมายดังกล่าวยังมีโทษที่ไม่รุนแรง โดยผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกเพียงไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งไม่ได้สัดส่วนกับผลกระทบที่ผู้เสียหายได้รับจากการกระทำความผิด

กรณีความผิดฐานนำเข้าสู่ข้อมูลอันลามก และฐานส่งต่อข้อมูลอันลามก ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 และที่ปรับปรุงแก้ไข พ.ศ.2560



มาตรา 14 (4) และ (5) ครอบคลุมเฉพาะการกระทำผิดที่เป็น การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวทางระบบคอมพิวเตอร์เท่านั้น การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยวิธีทางกายภาพ เช่น การส่งจดหมาย การบันทึกภาพอนาจารส่วนตัวในแผ่นซีดีหรือดีวีดีแล้วเผยแพร่ให้บุคคลอื่น จึงไม่อยู่ในความหมายของการนำเข้าสู่ระบบหรือการส่งต่อ ตามมาตรา 14 (4) (5) นอกจากนี้ มาตรา 14 (4) ครอบคลุมเฉพาะการนำข้อมูลเข้าสู่ระบบซึ่งประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ส่งผลให้การนำเข้าสู่ระบบในครั้งแรก ไม่ได้นำเข้าสู่ระบบที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ อาจไม่เป็นความผิด และเมื่อไม่มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 (4) หากมีการส่งต่อภาพอนาจารส่วนตัวดังกล่าวต่อไป ผู้กระทำก็อาจไม่มีความผิดตามมาตรา 14 (5) เพราะ “ข้อมูลอันลามกที่ถูกนำเข้าสู่ระบบซึ่งประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้” ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์การกระทำตามมาตรา 14 (5) นอกจากนี้ เจตนารมณ์ของบทบัญญัติมาตรา 14 (4) และ (5) คือ ป้องกันการกระจายตัวของข้อมูลมีลักษณะอันลามก เพื่อคุ้มครองศีลธรรมโดยรวมของสังคมเท่านั้น มิได้มุ่งคุ้มครองความเป็นส่วนตัวในกรณีข้อมูลอันลามกที่ถูกนำเข้าสู่ระบบหรือถูกส่งต่อมีผู้เสียหายแต่อย่างใด ดังนั้นไม่ว่าการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวหรือการเผยแพร่สื่อลามกอนาจารทั่วไป ย่อมไม่มีความแตกต่างกันตามบทบัญญัติดังกล่าว ทั้งที่การกระทำทั้งสองมีความร้ายแรงของการกระทำและผลกระทบต่อผู้เสียหายที่ต่างกัน

จากการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ พบว่าได้มีการกำหนดความรับผิดทางอาญาสำหรับการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวไว้โดยเฉพาะเจาะจง ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศอังกฤษ และเวลส์ และประเทศสหรัฐอเมริกา มลรัฐนิวเจอร์ซีย์ และมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมุ่งคุ้มครองความไว้วางใจและความเป็นส่วนตัวของปัจเจกชนเป็นสำคัญ ผู้เขียนจึงเห็นว่าประเทศไทยควรมีการบัญญัติกฎหมายกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมเป็นการเฉพาะ โดยอาศัยแนวทางจากบทบัญญัติในต่างประเทศเพื่อกำหนดบทบัญญัติที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทยและสามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ในปัจจุบันการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยปราศจากความยินยอมเกิดขึ้นเป็นวงกว้างทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ซึ่งการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวส่งผลกระทบต่อผู้เสียหายอย่างร้ายแรงในหลายมิติ จากการศึกษาพบว่ามี การบัญญัติให้การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวโดยปราศจากความยินยอมเป็นความผิดอาญาเป็นการเฉพาะในหลายประเทศทั่วโลก ซึ่งในประเทศไทยยังไม่มีบทบัญญัติกำหนดความรับผิดทางอาญาในกรณีดังกล่าวเป็นการเฉพาะ หากแต่เมื่อเกิดการเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว ฝ่ายที่เกี่ยวข้องต้องปรับใช้บทบัญญัติอื่นที่เกี่ยวกับภริณี ซึ่งไม่สามารถคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้เสียหายได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพียงพอ จึงเห็นควรให้มีการตราบทบัญญัติกำหนดความรับผิดทางอาญาของผู้เผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวเป็นการเฉพาะในประเทศไทย

ผู้เขียนจึงขอเสนอให้บัญญัติบทบัญญัติที่กำหนดความรับผิดทางอาญาแก่การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัว โดยแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาโดยเพิ่มเติมบทนิยามของภาพอนาจารส่วนตัวในมาตรา 1 (19) และเพิ่มเติมฐานความผิดเฉพาะเกี่ยวกับการกำหนดความผิดอาญาแก่การเผยแพร่ภาพอนาจารส่วนตัวในมาตรา 287/3 โดยมีเนื้อหาดังนี้

มาตรา 1 (19) “ภาพอนาจารส่วนตัว หมายถึง ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหว ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบใด และให้หมายความรวมถึงข้อมูลที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ หรือในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นซึ่งสามารถแปลงให้ปรากฏเป็นภาพได้ ที่วิญญูชนเห็นว่าเป็นภาพที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของบุคคล หรือมีลักษณะสื่อไปในทางที่ไม่สมควรในทางเพศ”

มาตรา 287/3 “ผู้ใดเผยแพร่หรือส่งต่อภาพอนาจารส่วนตัวโดยไม่ได้รับความยินยอมของบุคคลซึ่งปรากฏในภาพ หรือโดยพฤติการณ์ที่เข้าใจได้บุคคลซึ่งปรากฏในภาพไม่ได้ให้ความยินยอม เพื่อให้บุคคลดังกล่าวเกิดความทุกข์ทรมาน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี หรือปรับไม่เกิน 140,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการเผยแพร่หรือส่งต่อภาพส่วนตัวที่ไม่สมควรทางเพศของบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคแรกหนึ่งในสาม

ผู้ใดข่มขู่ว่าจะเผยแพร่หรือส่งต่อภาพอนาจารส่วนตัวตามวรรคแรกหรือวรรคสองต้องระวางโทษกึ่งหนึ่ง ความผิดตามวรรคแรก และวรรคสาม เฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบแปดปี เป็นความผิดอันยอมความได้”



เอกสารอ้างอิง

- พรเพชร วิชิตชลชัย. (2550). คำอธิบายพระราชบัญญัติว่าด้วย
การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550.
(ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก : <http://www.nocv6.kmutt.ac.th/file/explain-law.pdf>
- พิสิษฐ์ วงศ์เธียรธนา. (2552). ความรับผิดทางอาญาฐาน
หมิ่นประมาทที่กระทำต่อบุคคลสาธารณะในแวดวง
การเมืองการปกครองระบบราชการ. วิทยานิพนธ์
นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์.
- วรพจน์ วิศรุตพิชญ์. (2543) สิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540.
กรุงเทพฯ : วิญญูชน.
- อนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา. มติที่
ประชุมอนุกรรมการตรวจพิจารณาแก้ไขประมวล
กฎหมายอาญา. ในการประชุมอนุกรรมการตรวจ
พิจารณาแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาครั้งที่ 47,
วันเสาร์ที่ 4 พฤศจิกายน 2482, น. 2.
- Bjarnadóttir, María Rún. (2016). Does the internet limit
human rights protection? The case of revenge
porn. *Journal of Intellectual Property*. 7 (3):1.
- Chesterfield Observer. Former Boyfriend Plead No Consent
over Sex DVDs. (2007). [online] available :
<http://www.chesterfieldobserver.com/news/2007-04-25/news/009.html>.
- Danielle Keats Citron and Mary Anne Franks. (2014).
Criminalizing Revenge Porn. *49 Wake Forest
Law Review* 345. 2014: 111-354.
- Marthe Goudsmit. (2017). *Revenge Pornography: A
Conceptual Analysis Undressing a crime of
disclosure*. Philosophy of Law thesis, Leiden
University.
- Oxford. Definition of Pornography. (2019). [online] available
<https://en.oxforddictionaries.com/definition/pornography>.
- Shigenori Matsui. (2015). THE CRIMINALIZATION OF
REVENGE PORN IN JAPAN. *Washington
International Law Journal*. 2015 (April): 1-2.
- The Guardian in London. Porn sites steal young people's
private sexual photos. (2012). [online] available :
<https://www.scmp.com/news/world/article/1068129/porn-sites-steal-young-peoples-private-sexual-photos>.
- The House of Representatives, Japan. Shiji seiteki gazou
kiroku no teikyou tou ni yoru higai no boushi
ni kansuru hourits. (2014). [online] available :
http://www.shugiin.go.jp/internet/itdb_gian.nsf/html/gian/honbun/houan/g18701017.htm.
- The Legal Aid Commission of New South Wales (Legal Aid
NSW). The sharing of intimate images without
consent-Revenge porn. (2016). [online] available :
<https://www.justice.nsw.gov.au/justicepolicy/Documents/distribution-of-intimate-images-without-consent/Legal%20Aid%20NSW.pdf>.